

... hazáig lehetett ellátni...

(Beszámoló a würzburgi kirándulásról)

Ludwigsburgi tartózkodásom egyik fénypontja a stuttgarti katolikus közösséggel való megismerkedés volt. Nem kis időbe telt, míg rájuk találtam, mivel vasárnaponként lekéstem néhány villamost, ültem fel rossz buszra, navigáltak téves irányba. Rögtön szeretettel fogadtak (be), feltöltött, hogy a kultúrák hálójában megtaláltam azt, ahová tartozom. Időm függvényében igyekeztem részt venni a programokon, melyek mindig megadták az energialöketet a nehezebb napokra.

Ottlétem ideje alatt a legutolsó esemény az Erasmus-Akadémia által szervezett würzburgi kirándulás volt, amelyen dr. Trencsényi János elnök jóvoltából díjmentesen vehettünk részt (pesti csoporttársammal, Kovács Enikővel). Azóta túl vagyok néhány vizsgaidőszakon, és már Kolozsvárról emlékezek, pár hónap távlatából, a würzburgi kirándulásunkra. Ha a látnivalók nem is, de az élmények ugyanolyan élénken élnek bennem, és újranezegetve a képeket, minden főbb mozzanat feleleveníthető. Noha elhalványodtak a Residenz-kastély freskói, az idegenvezető lány lelkesedése megmaradt és azóta is mércéül szolgál mindahhoz, amihez hozzákezek. És azóta sem gondolom másként azt, hogy mindenki a jobbik részének egy töredékét kellene a munkájába beleadja, azt az emberi minimumot, mely a mai világunkban ritka, épp ezért feltűnő és értékelendő. Ezek a minimumok az elmúlt fél évben nagyban hozzájárultak a jókedvemhez, a honvágy is elviselhetőbbé vált, ha kedvesen és érthetően hangzott el a „Bitte zurückbleiben!”, vagy ha megköszönte a buszsofőr, mikor felmutattam a bérletem. Úgy gondolom, fontos megtalálnunk a saját tevékenységeinkben azt a részt, amellyel hozzájárulhatunk embertársaink boldogításához. Eszerint próbáltam azon a bizonyos napon zászlóvivő szerepem is betölteni, kisebb-nagyobb sikerrel.

A másik dolog, amely olvasmány-, és németországi tapasztalataim alapján megragadta a figyelmem, hogy a „ma embere” arra van bekódolva, hogy minél rövidebb idő alatt minél több látványt befogadjon, évszázadok örömeit néhány percbe zsúfolja. Látszólagos és felületes megtekintésekre fekteti modern világunk a hangsúlyt, lehessen kipipálni, hogy ezt is láttuk, bejelölni a facebookon, hogy ott is voltunk, de belemélyedésre nincs se időnk, se türelmünk. Az egynapos kirándulások is ennek az analógiájára szerveződnek: minél többet látni, de idő szűkében minél gyorsabb tempóban. A mi programunk is kénytelen volt részben ehhez alkalmazkodni, merőben mégis eltért ettől. Csoportvezetőink hagytak időt belefeledkezni a látványba, sőt arra biztattak, hogy mindig használjuk ki a visszafelé vezető utat, bárhová térünk is be. A látványhoz méltón, hosszú percekig meséltek minden szoborcsoportról, épületről, utcáról. Magatartásukkal, tudásukkal azt sugallták, hogy ha nyitott szemmel, szívvel és füllel járunk, nem csak a csoportunkon kívül eső, és oda beszivárgó magyar szavakat halljuk meg, hanem a belső hangokat is. Így a piactéren, a történelem különböző korszakainak keresztüzében állva (mint pl. a gótikus Marienkapelle, mellette a Falkenhaus rokokó homlokzatával, a tanácsháza, mely számos korszak épületeinek együttes csoportját képezi) csodálván az időtálló remekműveket, akaratlanul is megérintett a mulandóság lehelete. Az ember szinte alárendelődik alkotásainak, azzal, hogy túléljük őt és mégis ez a cél – gondoltam, de biztosan már sokan mások is. Nem győztem betelni a látványokkal, a várból való kilátás lenyűgöző volt, enyhe túlzással hazáig lehetett ellátni. De az elhangzottak még mélyebben érintettek, mindig

lenyűgöz az efféle aprólékos háttértudás, mikor az utolsó kődarabról is van mit mondani. A City Train-nel való Rundfahrt alatt lehetőségünk nyílt még egy-egy utolsó pillantást vetni a város nevezetességeire, majd végezetül egy utolsó képet készíteni a Hofgarten gyönyörű virágaival.

A hazautazás alatt kerekedett ki igazán kirándulásunk, a vélemény-nyilvánítások és a közös éneklés során, mely mélyítette az összehatást és egyben a közösség szálait is erősítette. Köszönöm, hogy én is részese lehettem, ha csak rövid időre is, ezeknek a baráti együttléteknek.

Szeretettel, Dobos Marika.